

Bram
Stoker

Drákula

Drákula

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šímová, 2025

Cover © Adéla Korbelářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5974-3 (pdf)

Bram
Stoker

Drákula

přeložila Martina Šímová

$\frac{1}{4}$
00

Význam posloupnosti následujících dokumentů pochopí čtenář ve chvíli, kdy se s nimi seznámí. Veškeré zbytečné záležitosti byly vyškrtnuty, aby v nich obsažený, pro budoucí pokolení stěží uvěřitelný příběh vyšel najevo jako prostá pravda. Napříč texty se nevyskytuje jediné tvrzení týkající se minulých událostí, jehož autenticitu by ohrozila nedokonalá paměť; veškeré vybrané záznamy pocházejí ze současnosti a jsou podané z pohledu a v rámci vědomostí těch, kteří je zaznamenali.

PRVNÍ KAPITOLA

DENÍK JONATHANA HARKERA

(psáno těsnopisem)

3. května. Bystřice. – Odjezd z Mnichova 1. května ve 20:35, příjezd do Vídně příštího dne brzy ráno; měli jsme dorazit v 6:46, ale vlak měl hodinu zpoždění. Budapešť mi z toho mála, co jsem viděl z vlaku a během brouzdání ulicemi, připadá jako nádherné město. Nechtěl jsem se moc vzdalovat od nádraží, protože jsme přijeli pozdě a v cestě jsme měli pokračovat v čase co nejbližším původnímu odjezdu. Zmocnil se mě dojem, jako bychom opouštěli Západ a vjížděli na Východ – nejzápadnější z majestátních mostů klenoucích se přes Dunaj, který tu nabývá úctyhodné šířky i hloubky, nás převezl do míst s přetrvávajícími známkami turecké nadvlády.

Vyrazili jsme víceméně na čas a po setmění dojeli do Kolosváru. Přenocoval jsem v hotelu Royale. K pozdní večeři jsem si dal kuře připravené na červené paprice; bylo dobré, ale dostal jsem po něm žízeň. (Pozn.: sehnat recept pro Minu.) Zeptal jsem se číšníka a ten mi řekl, že je to „Paprikahendl“ a jde o národní pokrm; měli by mi ho naservírovat po celých Karpatech. Ta špetka němčiny, kterou vládnu, je mi vyloženě vhod. Nedovedu si představit, jak bych si poradil bez ní.

V Londýně jsem měl trochu času, a tak jsem navštívil Britské muzeum a v tamní knihovně zapátral mezi svazky a mapami

týkajícími se Transylvánie; napadlo mě, že pokud mám jednat s místním šlechticem, stěží bude na škodu, když si o daném kraji zjistím něco předem. Oblast, kterou dotyčný jmenoval, se zjevně nachází v nejvýchodnější části Uherska, na hranici tří zemí, Transylvánie, Moldavska a Bukoviny, v srdci Karpat a jednom z nejdivočejších a nejméně probádaných koutů Evropy. Nepodařilo se mi najít žádnou mapu ani dílo, které by uvádělo přesnou polohu Drákulova hradu, protože daná oblast ještě nebyla zmapována – náš mapovací úřad odvádí podstatně lepší práci –, nicméně jsem zjistil, že Bystřice, městečko s poštovní službou, o němž se hrabě Drákula zmínil, je celkem známé. Přepíšu si sem něco ze svých poznámek, abych si osvěžil paměť, až budu o svých cestách mluvit s Minou.

Obyvatelstvo Transylvánie se skládá ze čtyř různých národností: na jihu žijí Sasové smíšení s Valachy, což jsou potomci Dáků, západ obývají Maďaři, východ a sever potom Sékelové. Já mířím mezi posledně jmenované – Sékelové se považují za potomky Attily a Hunů a možná jimi skutečně jsou, protože když Maďaři v jedenáctém století zemi dobyli, narazili tu na hunská osídlení. Četl jsem, že Karpaty, které mají tvar podkovy, v sobě schraňují každou myslitelnou pověru na světě, jako by šlo o oko nějakého pomyslného víru. Pokud je to pravda, čeká mě zajímavý pobyt. (*Pozn.:* musím se na všechny ty pověry zeptat hraběte.)

Navzdory pohodlné posteli jsem se nevyspal, zdály se mi všechny možné podivné sny. Na vině byl možná i pes, který mi celou noc vyl pod oknem, anebo ta paprika – vyprázdnil jsem karafu do poslední kapky, ale žízeň jsem stejně neuhasil. Nad ránem jsem usnul a probudilo mě až neodbytné klepání na dveře, takže počítám, že jsem spal, jako by mě do vody hodil. K snídani jsem měl znovu papriku a pak jakousi kukuřičnou kaši, které se prý říká „mamaliga“, k tomu lilek nadívaný masovou směsí, což je výborný pokrm jménem „impletata“. (*Pozn.:* rovněž sehnat

recept.) Nasnídat jsem se musel ve spěchu, protože vlak vyrazil krátce před osmou, nebo alespoň měl – v půl osmé jsem doběhl na stanici a pak přes hodinu seděl v kupé, než se souprava konečně dala do pohybu. Přijde mi, že čím dál na Východ člověk cestuje, tím nedochvilnější vlaky jsou. Jak to asi vypadá v Číně?

Celý den jsme se hlemýždím tempem šinuli krajinou překypující krásou všeho druhu. Občas jsme na vrcholu příkrých kopců zahlédli městečka nebo hrady, které jako by vypadly ze starých misálů; jindy jsme projížděli podél řek a potoků, jež soudě podle přilehlých širokých kamenitých polí často sužovaly mohutné záplavy – jen obrovské množství prudce tekoucí vody dokáže vymylit říční břehy. Na každé stanici čekaly skupinky lidí, občas dokonce celé houfy oblečené v rozmanitých šatech. Jedni vypadali stejně jako venkované u nás v Anglii nebo ti, které jsem viděl při průjezdu Francií a Německem – měli krátké kabátce, kulaté klobouky a podomácku šité kalhoty –, zato jiní působili vyloženě pitoreskně. Ženy se zdály hezké, alespoň tedy z dálky, ale byly poměrně silné v pase. Všechny měly dlouhé bílé rukávy toho či onoho druhu a většina nosila velké opasky se spoustou našasených kusů látky, které připomínaly baletní sukni, samozřejmě s tím rozdílem, že pod nimi měly spodničku. Nejpodivněji však vypadali Slováci, s velkými pasteveckými klobouky, širokánskými špinavě bílými pytlovými kalhotami, košilemi z bílého plátna a obrovitými těžkými koženými opasky budili barbarštější dojem než ostatní. Nohavice měli zastrčené do vysokých holín, pyšnili se dlouhými černými vlasy a hustými černými kníry. Bezpochyby skýtají barvitou podívanou, ale přitažliví nejsou – na jevišti by si je divák okamžitě zařadil mezi houf lupičů odněkud z Orientu. Nicméně jsem se doslechl, že jsou neškodní a povahou málo průbojní.

Když jsme dorazili do Bystřice, soumrak přecházel v noc. Je to zajímavé staré městečko. Protože leží prakticky na hranicích – nedaleký Borgoský průsmyk vede do Bukoviny –, zakusilo velmi

bouřlivou historii, jejíž stopy si nese dodnes. Před padesáti lety tu došlo k sérii mohutných požárů, které pětkrát za sebou napáchaly nesmírné škody. Na samém začátku sedmnáctého století zažilo město třítydenní obléhání a přišlo o třináct tisíc obyvatel; k obětem války přispěly také hladomor a nemoci.

Hrabě Drákula mi poradil, abych se ubytoval v hotelu U Zlaté koruny, který je k mé nesmírné radosti vyloženě staromódní – samozřejmě chci poznat co nejvíc z místních tradic. Zjevně mě očekávali, protože jakmile jsem se přiblížil ke dveřím, vyšla mi vstříc postarší, veselá žena v běžných venkovských šatech – ty se skládaly z bílé spodní části a dlouhé barevné dvojité zástěry, která překrývala sukni vpředu a vzadu a byla tak těsně obepnutá, až to bylo skoro nemravné. Když jsem k ženě došel, uklonila se a zeptala se: „Herr Angličan?“ „Ano,“ odpověděl jsem. „Jonathan Harker.“ Usmála se a něco řekla staršímu muži v košili s bílými rukávy, který ji následoval ke dveřím. Pak odešel, ale vzápětí se vrátil s dopisem:

Příteli – vítejte v Karpatech. Netrpělivě Vás očekávám. Dobře se dnes v noci vyspěte. Zítra ve tři hodiny odjíždí z Bukoviny dostavník, máte v něm zamluvené místo. V Borgoském průsmyku bude čekat můj kočár a zaveze Vás ke mně. Doufám, že Vaše cesta z Londýna byla příjemná a že si vychutnáte pobyt v mojí krásné zemi.

*Váš přítel
Drákula*

4. května. – Zjistil jsem, že hostinský od Dráculy dostal dopis, v němž ho hrabě nabádal, aby mi v dostavníku zajistil nejlepší místo; když jsem se ho však ptal na podrobnosti, nebylo mu do řeči a dělal, že mé němčině nerozumí. To nemohla být pravda,

protože až do té chvíle jí rozuměl dokonale, přinejmenším mi bez problémů odpovídal na otázky. On a jeho žena, ta stará paní, která mě uvítala, na sebe pohlédli – vypadali vyděšeně. Muž zasmušlal, že v dopise obdržel peníze a víc netuší. Když jsem se ho optal, jestli zná hraběte Drákulu a jestli by mi mohl povědět o jeho hradu, oba se pokřižovali, odpověděli, že vůbec nic nevědí, a dál se se mnou odmítli bavit. Došlo k tomu nedlouho před odjezdem dostavníku, takže jsem neměl čas zeptat se někoho dalšího. Celé to však působilo velmi tajuplně a rozhodně mě to neuklidnilo.

Těsně před odjezdem stařenka přišla ke mně do pokoje a nanejvýš úzkostlivým hlasem vyhrkla:

„Musíte jet? Ach, mladý pane, musíte jet?“ Zmítal jí takový neklid, že zjevně zapomněla tu trochu němčiny, jíž vládla, a smíchala ji s nějakou jinou, mně zcela neznámou řečí. Doptal jsem se na celou řadu věcí, a jen tak jí trochu porozuměl. Když jsem jí pověděl, že musím vyrazit neprodleně, protože mě čeká důležité jednání, znovu se mě zeptala:

„Víte, co je dnes za den?“ Odpověděl jsem, že čtvrtého května. Zavrtěla hlavou a řekla:

„Ach ano! Jistě! Jistě. Tušíte ale, o jaký den se jedná?“ Když jsem opáčil, že nerozumím, pokračovala:

„Je předvečer svatého Jiří. Věděl jste, že dnes v noci, jakmile hodiny odbijí půlnoc, všechno zlo na světě propukne v bezuzdný rej? Víte, kam jedete a co vás tam čeká?“ Byla tak očividně rozrušená a zoufalá, že jsem se ji pokusil uklidnit, avšak bez výsledku. Nakonec padla na kolena a zapřísahala mě, ať nejedním, ať alespoň počkám den nebo dva, než vyrazím na cestu. Celé mi to připadalo vyloženě směšné, ale do zpěvu mi nebylo. Čekalo mě ostatně pracovní jednání a já nemohl dopustit, aby ho cokoliv narušilo. Zkusil jsem ženu zvednout ze země, řekl jsem jí, pokud možno s vážnou tváří, že jí děkuji za starost, ale musím nezbytně

dostát svým povinností, a tudíž vyrazit na cestu. Na ta slova vstala, osušila si oči, z krku si sňala růženec a podala mi ho. Nevěděl jsem, co mám dělat – jakožto člena anglikánské církve mě naučili v podobných věcech vidět modlářství, ale i tak mi připadalo neslušné odmítnout stařenku, která to se mnou myslela upřímně, a navíc se nacházela v tak rozjitřeném stavu. Nejspíš si všimla rozpaků v mojí tváři, protože mi růženec navlékla na krk a dodala: „Vezměte si ho, už jenom kvůli svojí matce.“ Potom vyšla z pokoje. Tohle píšu při čekání na dostavník, který má samozřejmě zpoždění; růženec mi stále visí kolem na krku. Netuším, jestli za to může strach té stařenky, četné strašidelné pověry, kterým tady věří, nebo ten růženec, ale necítím se ani zdaleka tak pokojně jako obvykle. Pokud můj deník doputuje k Mině dříve než já, ať je to mé sbohem. Přijíždí dostavník!

5. května. Hrad. – Ranní šed' se postupně vytratila a slunce teď stojí vysoko na dálném, zdánlivě rozeklaném obzoru; jestli je to kvůli stromům, anebo kopcům, netuším, protože obzor je tak vzdálený, že malé i velké jednoduše splývají. Nejsem ospalý, a protože mě hrabě povolá, teprve až se probudím, pochopitelně hodlám psát, dokud se mě nezmocní spánek. Příhoda se řada podivných věcí, které bych rád zaznamenal, a aby snad čtenáři těchto řádků náhodou neusoudili, že jsem to před odjezdem z Bystřice trochu přehnal s hodováním, přesně popíšu, z čeho se skládala moje večeře. Měl jsem pokrm zvaný „loupežnický biftek“ – jde o kousky slaniny, cibule a hovězího okořeněné červenou paprikou, napíchnuté na jehlici a opečené nad ohněm, tedy připravené stejně prostým způsobem, jakým se v Londýně opéká maso pro kočky! Víno bylo značky Zlatý Medveš, na jazyku zvláštně, avšak ne nepříjemně štípe. Měl jsem jenom pár skleniček a nic dalšího už nepil.

Když jsem nastoupil do dostavníku, kočí ještě neseděl na kozlíku a já viděl, jak se baví s hostinskou. Zjevně mluvili o mně,

protože ke mně co chvíli zalétli pohledem, nějací lidé sedící na lavici u dveří – místní jí říkají „klevetírna“ – přišli blíž a poslouchali. Následně se na mě většina z nich lítostivě zadívala. Zaslechl jsem, jak v mnohonárodnostním houfu opakují řadu prapodivných slov, a tak jsem ze svého zavazadla potichu vytáhl vícejazyčný slovník a vyhledal si je. Nutno přiznat, že mě příliš nerozveselila; byl mezi nimi „ördög“ – satan, „pokol“ – peklo, „striga“ – čarodějnice, „vrolok“ a „vlkolak“ – obě slova znamenají totéž, jedno pochází ze srbštiny, druhé ze slovenštiny a označují buď vlkodlaka, nebo upíra. (Pozn.: musím se na ty pověry zeptat hraběte.)

Když jsme vyrazili, všichni v houfu nashromážděném u dveří hostince, který se tou dobou úctyhodně rozrostl, se pokřížovali a dvěma prsty ukázali mým směrem. Jeden spolucestující mi po chvíli naléhání prozradil, co to znamená. Nejdřív mi nechtěl odpovědět, ale když se dozvěděl, že jsem Angličan, vysvětlil mi, že jde o kouzlo či ochranu proti uhranutí. To nebylo dvakrát příjemné, koneckonců jsem mířil na neznámé místo za naprostým cizincem, avšak všichni působili tak laskavě a zarmouceně a zcela zjevně se mnou natolik soucítili, že mě to dojalo. Nikdy nezapomenu na ten poslední letmý pohled na dvůr hostince a do širokého klenutého průchodu obklopeného zástupem barvitých postavíček, které se všechny křížovaly, zatímco v pozadí byl patrný hustý porost oleandru a uprostřed dvora pak shluk pomerančovníků zasazených ve velkých zelených květináčích. Potom náš kočí, jehož široké lněné kalhoty zakrývaly celou přední část kozlíku – místní jim říkají „kařata“ –, práskl bičem nad svými čtyřmi malými koňmi seřazenými bok po boku a my vyrazili na cestu.

Nádherná krajina, kterou jsme míjeli, mi brzy dala zapomenout na obavy z démonů a přízraků, nechal jsem je daleko za sebou, i když pokud bych rozuměl jazyku nebo jazykům, jimiž mí spolucestující hovořili, možná bych je tak snadno nesetřásl.

Před námi se rozkládaly zelené, více či méně zalesněné svahy s občasným strmým kopcem korunovaným shlukem stromů nebo statky s holými štíty otočenými směrem k silnici. Všude kvetlo neuvěřitelné množství ovocných stromů – jabloní, švestek, broskvoní, třešní. Jak jsme projížděli kolem, viděl jsem, že tráva pod stromy je posetá spadánými okvětními lístky. Cesta se vlnila mezi zelenými kopci, kterým tu říkají „Středozeří“, co chvíli zmizela, když obtočila travnatou zatáčku, anebo ji náhle přehradily roztroušené výběžky borovicových lesů, které tu a tam jako ohnivé jazyky ubíhají po kopcovitých stráních. Silnice byla samý výmol, ale my po ní stejně letěli horečným tempem. Nechápal jsem, proč tak chvátáme, ale kočí byl zřejmě odhodlaný dosáhnout Borgoského průsmyku v co nejkratším čase. Dozvěděl jsem se, že v létě bývá silnice v bezvadném stavu, ale po zimních závějích ji ještě nestihli dát do pořádku. V tom ohledu se liší od běžných karpatských cest, které se tradičně nijak zvlášť neudržují. Dávni páni je neopravovali, aby si Turci nemysleli, že se do země chystají přivést cizí vojsko, a tak uspíšit válku, která byla neustále na spadnutí.

Za zelenými rozvlněnými kopci Středozeří se zdvíhaly mocné lesnaté svahy vedoucí až k majestátním vrcholům samotných Karpat. Ty strměly napravo i nalevo od nás, skvěly se v plném svitu odpoledního slunce, které dokonale zdůraznilo velkolepou barevnost toho překrásného pohoří: ve stínu vrchů se skvěly tmavě modrá a purpurová, zatímco zelená a hnědá byly patrné v místech, kde se mísila tráva se skálou; před námi se rozkládal výhled na nekonečná rozeklaná skaliska a skalní útesy, které nakonec samy zanikaly v odlehlých výšinách, když přešly v zasněžené vrcholy majestátně se tyčící v dáli. Tu a tam jako by horský svah protínaly hluboké trhliny, jimiž jsme v západu slunce občas zahlédli bílý třpyt padající vody. Prosvištěli jsme kolem úpatí kopce a uháněli serpentinou, načež se nám otevřel výhled

na vzosný zasněžený horský vrchol, strmící jakoby přímo před námi. Jeden ze spolucestujících se dotkl mojí paže.

„Podívejte! *Isten széke!*“ – „Boží stolec!“ A s těmi slovy se zbožně pokřížoval.

Zatímco jsme za svitu slunce, které za našimi zády klesalo níž a níž k obzoru, uháněli po nekonečné klikaté silnici, začaly se k nám stahovat plíživé večerní stíny. To ještě zdůrazňovala skutečnost, že zasněžený vrcholek, jenž stále ne a ne propustit zapadající kotouč, jako by zářil jemnými chladnými odstíny růžové. Občas jsme minuli hrstku Čechů a Slováků do jednoho oblečených v malebných krojích, ačkoliv mi neušlo, že většina z nich trpí voletem. Cestu lemovalo mnoho křížů a moji spolucestující se křížovali, když jsme svištěli kolem. Sem tam jsme zahlédli nějakého venkovana či venkovanku klečící před svato-stánkem. Ani se za námi neohlédli – zdálo se, jako by ve své absolutní zbožnosti a odevzdání neměli oči ani uši, jimiž by vnímali vnější svět. Spousta věcí pro mě byla nová: třeba stohy slámy v korunách stromů a místy překrásné shluky bříz, jejichž bílé kmeny za jemně zeleným listovým zářily jako stříbro. Tu a tam jsme minuli na venkově běžný žebřinový vůz, tvořený dlouhou deskou a žebřinami připomínajícími hadí obratle, všechno smontované tak, aby vůz obstál na zdejších nerovných cestách. Na žebřináku pokaždé zaručeně seděla početná skupina venkovanů vracejících se domů, Češi v bílých a Slováci v barevných ovčích kůžích, druzí jmenovaní v rukou třímali dlouhé hole zakončené sekýrkami. S příchodem večera se značně ochladilo a houstnoucí soumrak jako by mísil šero vrhané stromy – duby, buky a borovicemi – do jednolité temné mlhoviny, přestože v hlubokých údolích, které jsme míjeli cestou vzhůru průsmykem, v dolinách rozkládajících se mezi strmě čnicími kopci, se oproti pozdní sněhové pokrývce jasně rýsoval ojedinelý smrk. Když silnice čas od času protнула borové lesy, které jako by na nás v temnotě dotíraly, obrovské

masy šedi, místy protkané stromy, vytvářely obzvlášť podivný a chmurně slavnostní dojem. V důsledku toho se mi znovu vybavily myšlenky a ponuré představy vyvolané dříve toho večera. V tu chvíli postupující západ slunce groteskně vybarvil přízračné mraky, zdánlivě nekonečně proplouvající karpatskými údolími. Stoupání bylo místy tak prudké, že koně tu navzdory vozkově spěchu dokázali postupovat jen pomalu. Chtěl jsem vystoupit, chytit je za postroj a vést je tak, jak to děláme doma, kočí o tom ale nechtěl ani slyšet. „Ne, ne,“ řekl mi. „Tady nesmíte chodit pěšky. Psi jsou tu příliš divocí.“ Načež nejspíš ve snaze o ponurý žert, protože se rozhlédl kolem sebe, jestli ho ostatní počastují souhlasným úsměvem, dodal: „A uvidíte, že než půjdete spát, podobných věcí si užijete, co hrdlo ráčí.“ Zastavit se uvolil jenom na okamžik, aby na dostavníku zažehl lampy.

Měl jsem pocit, že po setmění se cestujících zmocnil jakýsi nepokoj; jeden přes druhého mluvili na kočího a zřejmě ho pobízeli k většímu spěchu. Kočí nemilosrdně šlehal koně svým dlouhým bičem a zběsilým povzbuzováním je pobízel k maximálnímu vypětí. Potom jsem ve tmě před námi zničehonic zahlédl skvrnu šedého světla, jako by svahy protínala jakási puklina. Nervozita cestujících vzrostla. Dostavník se ztřeštěně kymácel na masivních kožených pružinách, houpal se jako loď na rozbouřeném moři, až jsem se musel přidržovat. Cesta pomalu přecházela v rovinu a my letěli vpřed spolu s ní. V tu chvíli se hory po obou stranách přiblížily a kabonily se na nás – vjížděli jsme do Borgoského průsmyku. Několik cestujících mi jeden po druhém nabízelo dárky; nutili mi je s takovou vervou a upřímností, že jsem nemohl odmítnout. Věci to byly rozličné a podivné, ale každou mi darovali s dobrým úmyslem, doprovobenou vlídným slovem, pozhánáním a toutéž zvláštní směsicí ustrašených gest, kterých jsem byl svědkem před hostincem v Bystřici – lidé se křížovali a dělali obranná znamení proti úrčknutí. Potom, jak

jsme uháněli vpřed, se kočí náhle předklonil, zatímco pasažéři po obou stranách se vykláněli přes okraj dostavníku a dychtivě mžourali do tmy. Zjevně se dělo něco velmi vzrušujícího nebo k něčemu takovému mělo co nevidět dojít, ale přestože jsem se na to postupně zeptal všech cestujících, žádný mi nechtěl dát sebemenší vysvětlení. Tenhle stav vzrušení nějakou dobu trval. Pak jsme před sebou konečně spatřili průsmyk, který se otevíral po naší východní straně. Nad hlavou nám pluly temné mraky, ve vzduchu viselo těžké, skličující tušení hromu. Zdálo se, že od sebe horský hřeben odděluje dvě různá ovzduší a my právě vjíždíme do toho bouřného. Sám jsem se nyní rozhlížel po nějakém kočáru, který by mě zavezl k hraběti. Čekal jsem, že každou chvíli spatřím oslepující záři lamp protínajících černotu, všechno však zůstávalo zahaleno temnotou. Tmu protínaly jenom mihotavé paprsky našich vlastních luceren, v jejichž světle byl patrný bílý oblak páry vzlínající z uštvaných koní. Před námi se zřetelně rýsovala písčitá cesta, v záři lamp se zdála bílá, ale nebylo na ní ani stopy po jakémkoliv dopravním prostředku. Cestující si šťastně vydechli a znovu se opřeli na svých místech – jejich úleva jako by se vysmívala mému zklamání. Už jsem se stačil pustit do úvah nad tím, co si teď asi počnu, když vtom kočí po pohledu na hodinky řekl ostatním něco, co jsem kvůli jeho tichému a hlubokému tónu sotva zaslechl. Přišlo mi, že říká: „Jsme tu o hodinu dřív.“ Pak se otočil na mě a spustil ještě horší němčinou, než jakou jsem vládl já:

„Žádnej kočár tu nestojí. Tak vás přece jen nikdo nečeká, *mein Herr*. Teď s náma pojedete až do Bukoviny a zítra nebo pozítří se odtamtud vrátíte. Radši pozítří.“ Zatímco mluvil, koně začali ržát, frkali a divoce poskakovali, takže je musel držet, aby se nedali do běhu. Potom se za námi za sborového výkřiku venkovanů, kteří se do jednoho začali křížovat, náhle objevila bryčka tažená čtyřmi hřebci, předjela nás a nakonec zastavila před

naším dostavníkem. V záblesku paprsků našich lamp jsem spatřil nádherné koně, černé jako uhel. Řídil je vysoký muž s dlouhým hnědým vousem a velkým černým kloboukem, pod nímž zřejmě záměrně skrýval svou tvář. Zahlédl jsem jenom pár výjimečně jasných očí, ve světle luceren se zdály rudé.

Kočímu řekl: „Dnes jste dorazil brzy, příteli.“ Muž v odpověď zakoktal:

„Herr Angličan měl naspěch.“ Na což cizinec opáčil:

„Předpokládám, že právě proto jste chtěl, aby pokračoval až do Bukoviny. Mě neošálíte, příteli. Vím toho příliš a mám rychlé koně.“ Zároveň se usmál; světlo lamp dopadlo na jeho od pohledu krutá ústa s jasně červenými rty a ostrými slonovinově bílými zuby. Jeden z mých spolucestujících jinému pošeptal verš z Bürgerovy *Lenory*:

„*Denn die Todten reiten Schnell.*“

(„Mrtví, ti jsou střelhití.“)

Ten podivný vozka ho nejspíš zaslechl, protože vzhlédl se zářivým úsměvem na rtech. Cestují odvrátil tvář, zároveň zdvihl dva prsty a pokřižoval se. „Dejte mi pánova zavazadla,“ poručil vozka, a než jsem se nadál, moje věci putovaly z dostavníku do bryčky. Vystoupil jsem z kočáru; bryčka stála v jeho těsné blízkosti a kočí mi pomohl dovnitř. Stisk jeho ruky na mé paži byl jako ze železa – ten člověk musel mít neuvěřitelnou sílu. Beze slova se chopil otěží, černí hřebci se otočili a vzápětí už jsme vklouzli do temnoty průsmyku. Ohlédl jsem se a spatřil, jak z dostavníkových koní ve světle lamp stoupá pára; v jejich záři se rýsovali i mí někdejší spolucestující a zaníceně se křižovali. Potom kočí práskl bičem, houkl na koně a vzápětí už společnost uháněla s větrem o závod do Bukoviny. Když je pohltila temnota, podivně ve mně zamrazilo; zmocnil se mě pocit opuštěnosti. Vozka

mi však přes ramena přehodil plášť a přes kolena deku, načež bezvadnou němčinou pronesl:

„Noc je chladná, *mein Herr*, a můj pán, hrabě, mi přikázal, abych se o vás dobře postaral. Pod sedadlem je lahev slivovice (místní švestková vínovice), pokud byste měl chuť.“ Sice jsem se nenapil, ale už jenom ta možnost skýtala útěchu. Svíral mě jakýsi zvláštní pocit a strach. Myslím, že kdyby se mi naskytla jiná možnost než pokračovat v té noční cestě do neznáma, chopil bych se jí. Bryčka nejprve jako blesk uháněla přímo vpřed, načež provedla otočku o sto osmdesát stupňů a vyrazila po další rovné cestě. Připadalo mi, jako bychom zkrátka a dobře přejížděli na místě, a tak jsem si našel orientační bod a zjistil, že mám pravdu. Byl bych se na to vozky zeptal, ale vzhledem ke svému postavení jsem měl obavy, že by moje protesty stejně vyšly naprázdno, pokud se skutečně hodlal záměrně zpozdit. Protože mě však zajímalo, kolik uběhlo času, nakonec jsem škrtl sirkou a v jejím plamenu pohlédl na hodinky. Bylo krátce před půlnocí. To mnou poněkud otrásl; počítám, že lidová pověřivost, která půlnoc obestírá, u mě vlivem nedávných událostí nabyla na síle. Na odbití dvanácté jsem čekal s takovým napětím, až se mi dělalo zle.

Potom kdesi na statku dál po cestě zavyl pes; byl to táhlý, mučivý zvuk, jako by zvíře skučelo strachy. Vtom se k prvnímu psisku přidalo další a pak další a další, až se skučení, jež napříč průsmykem nesl lehce povlávající větřík, strhlo v divoké vytí, zdánlivě se linoucí z celého kraje. Tak jsem si to v temnotě noci alespoň představoval. Koně se s prvním zavytím napnuli proti postrojům a stavěli se na zadní, vozká k nim však promluvil konejšivým hlasem a oni se uklidnili, i když se stále trásli a potili, jako by právě uprchli před čímsi děsivým. Nato se kdesi v dálce, z hor, které nás obklopovaly z obou stran, začalo ozývat hlasi-
tější a ostřejší vytí. Patřilo vlkům a na mě i koně mělo tentýž dopad – měl jsem sto chutí vyskočit z bryčky a vzít nohy na ramena,

zatímco zvířata se znovu vzepjala na zadních a poskakovala tak zběsile, že vozka musel vynaložit veškerou svou mimořádnou sílu, aby jim zabránil v úprku. Za pár minut si však moje uši na ten děsivý zvuk přivykly a koně se utišili natolik, že vozka mohl slézt z kozlíku a postavit se k nim. Hladil je a konejšil, něco jim šeptal, jako to prý dělají zaříkávači koní, a s výborným výsledkem, protože zvířata, ačkoliv se pořád třásla, byla po jeho laskání opět zvladatelná. Vozka si znovu vylezl na kozlík, švihl opratěmi a závratným tempem pokračoval v jízdě. Jakmile tentokrát dosáhl vzdáleného konce průsmyku, náhle odbočil na úzkou cestu stáčejší se prudce vpravo.

Záhy jsme se ocitli v obklopení stromů, které se místy klenuly přímo nad silnicí, až jsme jimi nakonec svištěli jako tunelem. Stejně jako předtím nás po obou stranách směle strážila zachmuřená skaliska. Před přímými poryvy větru jsme sice byli skrytí, i tak jsme ale slyšeli, jak vítr sílí, protože zatímco jsme se řtili kolem, skučel a hvízdal mezi skalisky a komíhal větvemi stromů, které narážely jedna o druhou. Neustále se ochlazovalo a náhle začal padat jemný sypký sníh, až nás i vše kolem nás zahalila bílá pokrývka. Prudký vítr s sebou stále nesl vytí psů, které nicméně sláblo, jak jsme pokračovali v cestě. Zato vytí vlků se přibližovalo, jako by nás obkličovali ze všech stran. Zmocnil se mě příšerný strach a koně na tom byli stejně. Vozku to však ani v nejmenším neznepokojilo. Neustále se rozhlížel nalevo a napravo, přestože já sám ve tmě nic neviděl.

Náhle jsem nalevo od nás zahlédl chabý mihotavý plamen. V tutéž chvíli ho spatřil i vozka. Okamžitě zadržel koně, seskočil z kozlíku a zmizel ve tmě. Nevěděl jsem, co mám dělat, tím spíš, že vytí vlků se neustále přibližovalo, ale zatímco jsem dumal, co si počnu, vozka se zničehonic znovu objevil, beze slova vylezl na kozlík a my pokračovali v cestě. Nejspíš jsem musel usnout a všechno se mi to jenom zdálo, protože jedna a ta samá událost

jako by se donekonečna opakovala, a když se na ni teď zpětně dívám, skutečně mi připadá jako děsivá noční můra. Jednou se plamen objevil tak blízko u cesty, že jsem dokonce i v okolní tmě mohl sledovat vozkovo počínání. Dokračel k místu, kde se plamen vznítil – musel být velmi chabý, protože své okolí téměř neozařoval –, načež sesbíral několik kamenů a vytvořil z nich jakýsi nástroj. V jistou chvíli došlo k podivnému optickému klamu: když se vozka postavil mezi mě a plamen, svým tělem ho nezastínil; stále jsem totiž viděl jeho strašidelné mihotání. To mě vylekalo, protože však šlo jen o chvilkový dojem, pomyslel jsem si, že mě nejspíš šálil zrak, jak jsem ve tmě napínal oči. Pak se nějakou dobu žádné další modré plameny neobjevily a my se řítili vpřed temnotou za neustálého vytí vlků, kteří jako by kolem nás utvořili kruh a stíhali nás.

Potom se vozka od bryčky vzdálil víc než při předešlých zastávkách, koně se za jeho nepřítomnosti třáslí silněji než dřív, frkali a ržáli děsem. Nedovedl jsem si to vysvětlit, protože vytí vlků zcela ustalo. Přesně v tu chvíli však za černými mraky prolul měsíc a vykoul za rozeklaným skalnatým výčnělkem posestým borovicemi. V jeho září jsem spatřil, že nás obklíčila smečka vlků se šlachovitými běhy a rozježenou srstí; zvířata cenila bílá zubiska a z tlam jim visely rudé jazyky. V ponurém tichu se vlci jeví stokrát příšernější, než když vyli. Pokud jde o mě, strach mě úplně paralyzoval. Teprve ve chvíli, kdy člověk podobným hrůzám stane tvář v tvář, si uvědomí, jak děsivé skutečně jsou.

Vsichni vlci najednou se dali do vytí, jako by na ně měsíční světlo mělo nějaký zvláštní vliv. Konejš poskakovali, vzpínali se na zadních a bezmocně těkali očima, jimiž kouleli tak, až se z toho člověku svíralo srdce. Děsivý kruh sestávající z živých tvorů je však obklopoval ze všech stran, takže museli chtě nechtě zůstat na místě. Volal jsem na vozku – přišlo mi, že naši jedinou naději je pokusit se prorazit si cestu ven –, a abych mu usnadnil návrat,

křičel jsem a bušil do bryčky v naději, že rámus vlky zaplaší a on bude mít šanci se ke kočáru vůbec dostat. Netuším, jak si k nám proklestil cestu, náhle jsem však slyšel, jak zvýšeným hlasem vydal rázný příkaz, a když jsem se za tím zvukem otočil, spatřil jsem vozku stát na silnici. Máchl dlouhými pažemi, jako by z cesty setřásal neviditelnou překážku, a vlci se dali na ústup. Právě v tu chvíli měsíc překryl hustý mrak a my se znovu ocitli v temnotě.

Když mé oči přivykly tmě, viděl jsem, že vozka vylézá na kozlík a vlci mezitím zmizeli. To všechno bylo tak podivné a nepřirozené, že se mě zmocnil strašlivý strach; bál jsem se promluvit nebo pohnout. Znovu jsme vyrazili na zdánlivě nekonečnou cestu, tentokrát téměř v naprosté tmě, protože měsíc zakryly valící se mraky. Neustálé stoupání občas vystřídalo rychlé klesání, po většinou jsme však jeli vzhůru. Potom jsem si náhle uvědomil, že vozka navádí koně na nádvoří velkého, zcela zříceného hradu, v jehož oknech nebyl patrný jediný paprsek světla a jehož cimbuří se v jediné rozežlapané linii tyčila oproti měsícem ozářené obloze.

DRUHÁ KAPITOLA

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

5. května. – Cestou jsem musel usnout, protože kdybych byl zcela vzhůru, příjezd k tak pozoruhodnému místu by mi jistě neušel. Nádvoří ve tmě působilo skutečně rozlehle, ale protože z něj vybíhalo několik klenutých průchodů, možná vypadalo větší, než doopravdy bylo. Ve dne jsem ho zatím neviděl.

Když bryčka zastavila, vozká seskočil z kozlíku a natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl vystoupit. Znovu jsem si všiml, jak ohromnou má sílu. Jeho ruka vskutku připomínala ocelový svérák, v němž tu moji mohl klidně rozdrtit, kdyby se mu zachtělo. Vzal mi zavazadla a složil je na zem vedle mě. Sám jsem stál poblíž obrovské starobylé brány poseté velkými kovovými hřeby zasazené do vyčnívajícího průchodu z masivního kamene. I v matném světle jsem viděl, že kámen zdobí bohaté rytiny, které ovšem působením času a počasí hodně zašly. Zatímco jsem stál na nádvoří, vozká znovu skočil na kozlík a chopil se opratí. Koně se dali do běhu a bryčka zmizela v jednom z temných průchodů.

Mlčky jsem zůstal na místě, protože jsem nevěděl, co si počít. V dohledu se nikde nedalo zazvonit ani zaklepat a nebylo příliš pravděpodobné, že by můj hlas pronikl zachmuřenými hradbami a temnými okny. Přišlo mi, že čekám věčnost, cítil jsem, jak na mě doléhají pochyby a obavy. Kde jsem se to jenom ocitl a mezi

jakými lidmi? Na jaké pochmurné dobrodružství jsem se to vydal? Šlo snad o běžnou událost v životě advokátního koncipienta, kterého vyslali, aby cizinci vysvětlil náležitosti spojené s nákupem nemovitosti v Londýně? Advokátní koncipient! To by se Mině nelíbilo. Měl bych napsat advokát, protože těsně před odjezdem z Londýna jsem se dozvěděl, že jsem úspěšně složil zkoušky a nyní je ze mě plnohodnotný právník! Začal jsem si mnout oči a štípat se, abych se ujistil, že jsem vzhůru. Celé to na mě dělalo dojem strašné noční můry, čekal jsem, že se zničehonic probudím a zjistím, že jsem u sebe doma a okny už se prodírá svítání – to se mi koneckonců po dlouhém dni, kdy jsem usnul z přepracování, občas stávalo. Moje tělo však na štípací zkoušku zareagovalo a oči se ošálit nedaly. Byl jsem opravdu vzhůru a obklopovaly mě Karpaty. Usoudil jsem, že mi nezbyde nic jiného než se obrnit trpělivostí a vyčkat do rána.

Sotva jsem dospěl k výše zmíněnému závěru, zaslechl jsem, jak se z opačné strany brány blíží těžké kroky, a škvírami ve dřevě zahlédl paprsek světla. Potom se ozvalo řinčení řetězů a rachot kovu, když někdo odjistil masivní západky. Uslyšel jsem otočení klíče – z vrzání bylo patrné, že zámek dlouho nikdo nepoužíval. Pak se obrovská brána otevřela.

Stál v nich vysoký, starý muž. Až na dlouhý bílý knír byl hladce oholený a oblečený od hlavy k patě v černé, nezdobila ho ani špetka jiné barvy. V ruce držel zažehnutou prastarou stříbrnou lampu bez cylindru či záklopy; odkrytý plamen, který se třepotal v průvanu proudícím dovnitř otevřenými dveřmi, vrhal dlouhé stíny. Stařec mi pravicí ve zdvořilém gestu pokynul, abych šel dál, načež dokonalou angličtinou, byť se zvláštním přízvukem, pronesl:

„Vítejte v mém domě! Vstupte svobodně a z vlastní vůle!“ Ani se nepohnul, aby mi vyšel vstříc, stál tam jako socha, jako by ho uvítací gesto proměnilo v kámen. Avšak v momentě, kdy jsem překročil práh, se prudce pohnul vpřed, natáhl se ke mně a stiskl

mi pravačku takovou silou, až jsem sebou trhl – i proto, že jeho ruka byla studená jako led a připomínala spíš ruku mrtvolu než živého člověka. Potom zopakoval:

„Vítejte v mém domě. Vstupte svobodně. Odejděte živ a zdrav a zanechte tu trochu ze štěstí, které si s sebou přinášíte!“ Síla jeho stisku se natolik podobala té, kterou jsem zaznamenal u vozky, jehož tvář jsem navíc ani neviděl, že jsem na chvíli zapochyboval, jestli náhodou nemluvím s jednou a tou samou osobou. A tak jsem se pro jistotu otázel:

„Hrabě Drákula?“ Zdvořile se uklonil a odpověděl:

„Jsem Drákula a vítám vás ve svém domě, pane Harkere. Pojděte dál, noční vzduch studí a vy máte určitě hlad a potřebujete si odpočinout.“ Zatímco mluvil, pověsil lampu na skobu ve zdi, vyšel ven a chopil se mých zavazadel. Než jsem mu v tom mohl zabránit, zanesl je dovnitř. Protestoval jsem, ale nedal si říct:

„Kdepak, pane, jste mým hostem. Je pozdě a moje služebnictvo není k dispozici. Dovolte, ať se o vaše pohodlí postarám sám.“ Pronesl zavazadla průchodem, následně s nimi vystoupal po velkém točitém schodišti a prošel další širokou chodbou; naše kroky se dunivě rozléhaly o kamennou podlahu. Na jejím konci otevřel těžké dveře a já s radostí shledal, že za se nimi nachází dobře osvětlený pokoj se stolem prostřeným k večeři a také masivní krb s čerstvě přiloženými poleny, v němž hoří a plápolá oheň.

Hrabě se zastavil, položil moje zavazadla na zem, zavřel za sebou, načež přešel pokoj a otevřel jiné dveře vedoucí do malé místnosti ve tvaru osmiúhelníku, kterou ozařovala jediná lampa a zjevně v ní nebyla žádná okna. Přešel i tenhle pokoj, otevřel další dveře a pokynul mi, abych vstoupil. Naskytl se mi vítaný pohled; šlo o velkou ložnici, důkladně osvětlenou a vyhřátou druhým krbem, do nějž někdo rovněž přiložil teprve nedávno, protože svrchní polena byla čerstvá. Oheň vydával dutý burácivý zvuk, který se linul vzhůru širokým komínem. Hrabě osobně

zanesl moje zavazadla dovnitř, a než za sebou zavřel dveře a nechal mě o samotě, řekl mi:

„Máte za sebou dlouhou cestu, budete se potřebovat osvěžit a provést večerní toaletu. Věřím, že tu najdete vše potřebné. Až budete hotov, běžte do sousedního pokoje, kde pro vás bude připravena večeře.“

Světlo, teplo a Drákulovo vřelé uvítání zjevně rozehnaly všechny mé strachy a pochybnosti. A jakmile jsem se uklidnil, došlo mi, že umírám hladu. Provedl jsem tedy rychlou toaletu a přešel do sousedního pokoje.

Večeře byla na stole. Můj hostitel, který stál při jedné straně velkého krbu a opíral se o jeho kamenné zdívo, elegantně mávl rukou směrem ke stolu a vyzval mě:

„Prosím, posadte se a račte si vzít, co je libo. Doufám, že mě omluvíte, ale nepřipojím se k vám. Už jsem večeřel a v takto pozdních hodinách obvykle nejím.“

Předal jsem mu zapečetěný dopis, který mi svěřil pan Hawkins. Otevřel ho a s vážnou tváří se pustil do čtení. Pak mi psaní s okouzujícím úsměvem podal, abych si ho také přečetl. Přinejmenším jedna pasáž mě rozradostnila:

Naneštěstí mě stihl záchvat dny, kterou ustavičně trpím, takže jakékoliv cestování u mě na nějakou dobu nepřípadá v úvahu. S potěšením však můžu prohlásit, že se za sebe posílám dostatečnou náhradu, muže, v nějž chovám naprostou důvěru. Je to energický, loajální a po svém nadaný mladík. Je tichý, diskrétní a v mých službách dospěl v muže. Během návštěvy se Vám bude věnovat dle Vašich přání a vyhoví Vám ve všech ohledech.

Hrabě osobně přistoupil ke stolu a zvedl víko z jednoho z pokrmu, od pohledu lahodného pečeného kuřete. Právě z něj,

trochy sýra, salátu a lahve letitého tokajského sestávala moje večeře. Zatímco jsem jedl, hrabě mi položil řadu otázek ohledně mojí cesty a já mu postupně vypověděl všechno, co jsem zažil.

Než jsem skončil s vyprávěním, stačil jsem i dovečeřet, načež jsem si na přání svého hostitele přitáhl židli ke krbu a začal kouřit jím nabídnutý doutník, on sám se přitom se omluvil, že nekouří. Nyní se mi naskytla možnost důkladně si hraběte prohlédnout a zjistil jsem, že se vyznačuje velice nápadnými rysy.

Měl velmi výraznou, ostře řezanou tvář a orlí nos s úzkým kořenem a zvláště tvarovanými nosními dírkami, dále vysoké klenuté čelo a vlasy, které byly na spáncích řídké, zato všude jinde husté. Výrazné obočí se mu nad nosem téměř stýkalo a bylo tak huňaté, až se stácelo a kroutilo. Drákulova ústa, alespoň z toho, co nezakryl jeho bohatý knír, byla pevně semknutá a zdála se vyložené kruté, navíc se v nich rýsovaly podivně ostré bílé zuby. Ty hraběti přečnívaly přes rty, jejichž pozoruhodná červená polokružka ukazovala u muže jeho věku na zarážející vitálnost. Co se týkalo zbytku jeho tváře, měl bledé uši s mimořádně zašpičatělými boltci. Bradu měl širokou a výraznou, líce pevné, byt hubené. Obecně vzato byl nebyvale bledý.

Ve světle ohně už jsem si stačil všimnout hřbetů jeho rukou, které měl položené na kolenou; přišly mi bílé a poněkud jemné, ale když jsem je teď viděl zblízka, neušlo mi, že ve skutečnosti jsou celkem hrubé a široké a mají krátké, tlusté prsty. Ze středu dlaní mu vyrůstaly chlupy, což mě zarazilo. Nehty měl hrabě dlouhé a pečlivě zapilované do ostré špičky. Když se nade mnou sklonil a rukama mi stiskl ramena, nedokázal jsem potlačit zachvění. Možná za to mohl jeho zkažený dech, zmocnila se mě však strašná nevolnost, kterou jsem za žádnou cenu nedokázal skrýt. Hrabě si toho zjevně všiml a stáhl se, načež se s ponurým úsměvem, který ještě více odhalil jeho přečnívající zuby, znovu usadil na své straně planoucího krbu.

Oba jsme se na chvíli odmlčeli, a když jsem pohlédl k oknu, na obloze jsem zahlédl první šedavou šmouhu svědčící o nadcházejícím svítání. Všechno jako by zahalila podivná strnulost, ale když jsem se zaposlouchal, z hlubin údolí jsem zaslechl vytí mnoha vlků. Hraběti se zaleskly oči.

„Jen si ty děti noci poslechněte. Jak překrásně zpívají!“ A protože v mé tváři nejspíš zahlédl výraz, jemuž nerozuměl, dodal:

„Ach, pane, vy lidé z měst nedokážete pochopit pohnutky lovece.“ Potom vstal a řekl:

„Musíte být unavený. Vaše ložnice je připravená, spěte tak dlouho, jak jen budete chtít. Musím odjet a zpátky budu teprve odpoledne, takže se dobře vyspěte a sladké sny!“ Pak se zdvořile uklonil, otevřel mi dveře do osmiúhelníkového pokoje a já vstoupil do své ložnice...

Tonu tu jako v moři divů. Pochybuji. Mám strach. Napadají mě podivné věci, se kterými se neodvážuji svěřit ani vlastní duši. Bože, ochraňuj mě, i kdyby jen kvůli těm, kteří jsou mi drazí!

7. května. – Je opět časně ráno, jsem však odpočatý a posledních čtyřiaadvacet hodin se těším dobré náladě. Po první noci strávené na hradě jsem se probudil pozdě a sám od sebe. Když jsem se oblékl, šel jsem do místnosti, kde se podávala večeře, a našel tam prostřenou studenou snídani. Konvice s kávou byla zavěšená v krbu, aby zůstala horká. Na stole ležel vzkaz s následujícími slovy:

Musím na nějakou dobu odjet. Nečekejte na mě. D. Usadil jsem se ke stolu a vychutnal si vydatné jídlo. Když jsem dojedl, rozhlížel jsem se po zvonku, abych dal vědět sluhům, žádný jsem ovšem nenašel. Zdejší sídlo má bezpochyby zvláštní nedostatky, když jeden uváží ony mimořádné důkazy bohatství všude kolem mě. Příbory jsou zlaté a tak krásně tepané, že musí mít nedozírnou hodnotu. Závěsy a čalounění křesel a pohovek i drapérie kolem mojí postele jsou z těch nejdražších a nejnádhernějších látek a v době výroby musely stát hotové jmění; jsou staletí staré, ale v perfektním stavu.

Podobné jsem viděl v Hampton Courtu, ale tam byly obnošené, roztřepené a prožrané od molů. V žádném z pokojů naopak není zrcadlo. Na stole nemám dokonce ani toaletní zrcátko, takže jsem si musel vybalit své malé zrcátko na holení, abych se vůbec mohl oholit nebo učesat. Ještě jsem nezahlédl jediného sluhu a v okolí hradu nezaslechl jediný zvuk, pokud tedy nepočítám vlčí vytí. Nedlouho poté, co jsem dojedl – nevím, jestli to byla snídaně, nebo večeře, protože ke stolu jsem zasedl mezi pátou a šestou –, jsem se poohlížel po něčem ke čtení, protože se mi bez svolení hraběte nechtělo bloumat po hradě. V pokoji nebylo vůbec nic, žádná kniha, noviny, dokonce ani psací pomůcky. A tak jsem otevřel další dveře vedoucí z místnosti a za nimi objevil jakousi knihovnu. Dveře naproti těm svým jsem vyzkoušel také, ale zjistil jsem, že jsou zamčené.

V knihovně jsem ke svému velkému potěšení našel ohromné množství anglických knih, byly jich tu plné regály, a navíc časopisy a noviny. Stůl ve středu místnosti byl posetý anglickým tiskem, přestože žádné vydání nebylo nedávného data. Knihy byly mimořádně různorodé – pojednávaly o historii, zeměpise, politice, politické ekonomii, botanice, geologii, právu a všem týkajícím se Anglie, tamního způsobu života, zvyklostí a chování. Byly tu dokonce i příručky jako Londýnský adresář, sborníky evropských diplomatických textů a dalších dokumentů, slavný *Whitakerův almanach*, seznamy sloužících důstojníků britských pozemních sil a námořnictva a také seznam advokátů a soudců, nad nímž mi srdce poskočilo radostí.

Zatímco jsem procházel knihy, dveře se otevřely a dovnitř vstoupil hrabě. Srdečně mě pozdravil a zeptal se mě, jestli jsem se dobře vyspal. Pak pokračoval:

„Jsem rád, že jste to tu objevil, nepochybně zde najdete mnoho zajímavého. Tyto svazky,“ řekl a položil ruku na několik knih, „mi od chvíle, co mě napadlo, že bych se přestěhoval do Londýna, byly

dobrymi přáteli a přinesly mi mnoho a mnoho hodin potěšení. Díky nim jsem poznal vaši slavnou Anglii – a poznat znamená si ji zamilovat. Toužím se procházet lidnatými ulicemi vašeho ohromného Londýna, být ve středu lidského shonu a hemžení, sdílet s lidmi jejich život, jeho proměny, smrt a všechno to, co člověka činí tím, čím je. Ale běda! Váš jazyk znám prozatím pouze z knih. K vám, příteli, se upínám s nadějí, že se jím naučím i mluvit.“

„Ale hrabě,“ namítl jsem, „vždyť vy angličtinu ovládáte dokonale!“ Vážně se uklonil.

„Děkuji vám, příteli, za veskrze lichotivý úsudek, leč obávám se, že jsem teprve na začátku cesty, již bych se rád ubíral. Pravda, znám slova a gramatiku, ale ještě nevím, jak je používat v mluvené řeči.“

„Prosím vás,“ odvětil jsem, „mluvíte výborně.“

„Kdepak,“ trval na svém. „Vím, že kdybych se pohyboval po Londýně a hovořil s lidmi, nenašel by se jediný člověk, který by mě nepovažoval za cizince. A to mi nestačí. Tady jsem šlechtic. Bojar. Prostý lid mě zná, jsem pro něj pánem. Avšak cizinec v cizí zemi je nikdo. Lidé ho neznají a neznalost znamená nezájem. Budu spokojený, pokud budu jako ostatní, takže se při pohledu na mě nikdo nezastaví a nezarazí, pokud mě uslyší mluvit: ‚Ha, ha! Cizák!‘ Tak dlouho už jsem vládcem, že jím chci být i nadále – anebo bych přinejmenším rád, aby nikdo nevládl mně. Nepřišel jste za mnou pouze jako zástupce mého přítele Petera Hawkinse z Exeteru, abyste mě zpravil o mém novém londýnském panství. Doufám, že tu se mnou nějaký čas zůstanete, abych z našich rozmluv pochytil anglickou intonaci. Rovněž žádám, abyste mě upozornil, kdykoliv během hovoru udělám sebelepší chybu. Mrzí mě, že jsem dnes musel být tak dlouho pryč, ale vím, že mi to jako člověku, který má na starosti tolik důležitých záležitostí, odpustíte.“

Samozřejmě jsem ho všemožně ujistil, že mu rád pomůžu, a následně se zeptal, zda smím knihovnu volně navštěvovat. Hrabě odpověděl: „Ano, jistě,“ a dodal:

„Po hradě se můžete pohybovat dle libosti, pochopitelně až na místnosti se zamčenými dveřmi. Všechno, na co tu narazíte, má svůj důvod, a kdybyste některé věci viděl mýma očima a pohlížel na ně s tím, co vím já, možná byste je chápal lépe.“ Odvětil jsem, že o tom nepochybuji, a on pokračoval:

„Jsme v Transylvánii a Transylvánie není Anglie. U nás panují jiné způsoby, a proto vás tu čeká nejedna zvláštnost. A z toho, co jste mi pověděl o svých dosavadních zážitcích, už si dovedete představit, na jaké podivnosti můžete narazit.“

Tahle poznámka vedla k obsírnému hovoru; bylo jasné, že hrabě chce mluvit, i kdyby jen pro mluvení samo. Položil jsem mu řadu otázek ohledně věcí, které se mi přihodily nebo mě nějak zaujaly. Někdy odběhl od tématu a stočil konverzaci jiným směrem, přičemž předstíral, že nerozumí, ale obecně vzato na všechny mé dotazy odpověděl upřímně. Když jsem se postupem času osmělil, zeptal jsem se ho, proč vozká chodil na místa, kde zahlédl modré plameny. Podle hraběte lidé v Transylvánii věří, že v určité noc v roce – byla to právě ta minulá –, kdy se všichni zlí duchové oddávají bezbřehému řádění, se modrý plamen objeví nad místem, kde je ukrytý poklad. „A o tom, že se v kraji, kterým jste včera projížděl, skrývají poklady, nemůže být pochyb. O tu zemi celá staletí bojovali Valaši, Sasové a Turci. Stěží v ní najdete kousky půdy, kterou by neprosákla lidská krev, ať už vlastenců, nebo vetřelců. V dávných dobách tu panovaly nepokoje; vpadly k nám hordy Rakušanů a Uhrů a místní patrioti vyrazili proti nim – muži i ženy, dokonce i starci a děti čekali na jejich příchod na skalách nad průsmyky. Z nich strhli laviny balvanů a vetřelce poslali na věčnost. Pokud útočník zvířel, dočkal se jen chabé kořisti, protože místní všechny cenné věci zakopali na spřáteleném území.“

„Jak ale mohly zůstat tak dlouho neodhalené,“ zeptal jsem se, „když zjevně existuje jasné znamení, kde je hledat, pokud by se lidé obtěžovali?“ Hrabě roztáhl rty v úsměvu, kterým odhalil své dásně i špičky – ty se náhle zdály nepřírozně dlouhé a ostré. Odpověděl:

„Protože běžný venkovan je v jádru zbabělec a hlupák! Ty plameny se objevují o jedné jediné noci a během ní žádný zdejší člověk nevystrčí nos ze dveří, pokud ho k tomu něco nedonutí. A milý pane, i kdyby ho náhodou vystrčil, nevěděl by, co si počít. Vždyť ani ten venkovan, který si, jak říkáte, všiml místa, na němž se plamen objevil, by za denního světla nevěděl, kde poklad hledat. Troufám si říct, že dokonce ani vy byste to místo znovu nenašel.“

„V tom máte pravdu,“ souhlasil jsem. „O tom, kde ten poklad najít, nevím o nic víc než mrtví.“ Potom se hovor stočil k jiným záležitostem.

„A nyní,“ vyzval mě hrabě konečně, „mi povězte o Londýně a tom domě, který jste mi obstaral.“ Omluvil jsem se za svou neobalost a odešel do svého pokoje, kde jsem měl v brašně příslušné dokumenty. Zatímco jsem je uspořádával, z vedlejší místnosti ke mně doléhalo rachocení porcelánu a stříbra, a když jsem se tam vrátil, viděl jsem, že někdo mezitím sklidil ze stolu a zažehnul lampu – tou dobou už padla hluboká tma. Lamy hořely i ve studovně nebo knihovně; hrabě tam ležel na pohovce a ze všech knih, které se mu nabízely, četl Bradshawův seznam jízdních řádů anglických železnic. Když jsem vstoupil, sklidil knihy s papíry ze stolu a potom jsme se společně ponořili do rozličných plánů, právních listin a čísel. Zajímalo ho všechno a pokládal mi nesčetné množství otázek o daném místě i jeho okolí. O čtvrti, v níž se jeho dům nacházel, si zjevně předem nastudoval všechny dostupné informace, protože o ní evidentně věděl mnohem víc než já. Když jsem to poznamenal, odpověděl:

„Ano, ale copak to není potřeba? Jakmile tam odcestuji, budu sám; můj přítel Harker Jonathan – ne, odpusťte, teď jsem užil vaše příjmení před vaším jménem, jak je zvykem u nás – můj přítel Jonathan Harker mi nebude stát po boku, aby mě opravoval a pomáhal mi. Nejspíš bude pracovat na právních listinách spolu s mým druhým přítelem, Peterem Hawkinsem, v kilometry vzdáleném Exeteru. Tak!“

Zevrubně jsme se ponořili do věci koupě nemovitosti v Purfleetu. Když jsem hraběti vyložil fakta a on podepsal potřebné dokumenty, které jsem pak spolu s doprovodným dopisem připravil k odeslání panu Hawkinsovi, začal se mě vyptávat, jak jsem našel tak příhodné místo. Přečetl jsem mu své poznámky, které jsem vyhotovil, když jsem nemovitost hledal, a nyní je tu přepisuji:

„Na vedlejší silnici v Purfleetu jsem narazil na místo přesně odpovídající klientovým požadavkům; stála u něj zašlá cedule oznamující, že nemovitost je na prodej. Dům obklopovala vysoká prastará zeď postavená z těžkých kamenů, kterou očividně mnoho let nikdo nespravoval. Zavřená brána je ze starého dubu a ze železa prožraného rží.

Panství se nazývá Carfax, což je nepochybně zkomolenina staršího jména Quatre Face, protože dům je orientovaný na čtyři světové strany tak jako hlavní cípy kompasu. Celková rozloha panství je dvacet akrů obklopených výše zmíněnou zdí z bytelného kamene. Pozemek se těší hustému porostu stromů, takže jde o stinné místo, zároveň na něm najdete hluboký, od pohledu pochmurný rybník, či snad jezírko, zřejmě napájené vnějšími prameny, protože voda je průzračná a ven odtéká poměrně silným proudem. Dům je velmi rozlehlý a nejspíš pochází ze středověku; jednu část totiž tvoří mimořádně tlusté kamenné zdi, v jejichž vrchní části je jen pár oken přehrazených masivní železnou mříží. Zjevně se jedná o část opevněné věže. V těsné blízkosti se pak nachází stará kaple či kostel, kam vedou dveře

přímo z domu; dovnitř jsem však nemohl vstoupit, protože jsem neměl klíč. Kapli jsem každopádně ze všech stran nafotil svým kodakem. K domu se přistavovalo, nové stavby vznikaly nahodile, takže můžu jen odhadovat, jak velkou plochu celkem zabírá, ale bude obrovská. V nejbližším okolí panství se nachází jen hrstka domů, jedním z nich je rozlehlá budova, kterou postavili teprve nedávno, a jde o soukromou nemocnici pro choromyslné. Z pozemku ji nicméně není vidět.“

Když jsem skončil, hrabě řekl:

„Jsem rád, že je dům starý a velký. Sám pocházím ze starého rodu a život v novém domě by mě zabil. Dům neučiníte obyvatelným ze dne na den, ostatně ani století těch dnů moc nevydá. Také mě těší, že je tam kaple z dávných dob. My transylvánští šlechtici nesneseme pomyslení, že by naše kosti měly spočinout mezi prostými nebožtíky. Neprahnu ani po smíchu a veselí, ani po smyslnosti nade vše jasného slunečního svitu nebo třeptivých vod, co potěší mladé a plné života. Mě už mládí opustilo a moje srdce si po všech těch únavných letech truchlení nad mrtvými navyklo na kadidlo. Zdi mého hradu jsou zborcené – o stíny tu není nouze a zříceným cimbuřím a křídlovými okny provívá studený vítr. Miluji šero a stín, a kdykoliv je to možné, jsem rád o samotě se svými myšlenkami.“ Připadalo mi, že jeho slova a výraz tváře spolu jaksi nesouzní, anebo za to mohl tvar jeho obličeje, kvůli němuž jeho úsměv působil zlovolně a zachmuřeně.

Za okamžik se omluvil, zvedl se k odchodu a řekl mi, ať si seřídím dokumenty. Nějakou dobu byl pryč a já se mezitím pustil do prohlížení okolních knih. Jednou z nich byl atlas, který se sám od sebe otevřel na Anglii, jako by právě onu konkrétní mapu někdo zevrubně studoval. Při bližším ohledání jsem zjistil, že některá místa jsou označena malými kroužky, a když jsem se podíval důkladněji, spatřil jsem, že jeden se nachází poblíž východního Londýna, zcela očividně v místě, kde leželo Drákulovo nové

panství. Další dva označovaly Exeter a pak Whitby na yorkshirském pobřeží.

Uplynula skoro hodina, než se hrabě vrátil. „No vida!“ zvolal. „Pořád sedíte nad knihami? To je dobře! Ale nesmíte stále jen pracovat. Pojdte. Bylo mi řečeno, že na vás čeká večeře.“ Uchopil mě za paži a společně jsme vešli do vedlejšího pokoje, kde jsem našel prostřenou vynikající hostinu. Hrabě se znovu omluvil, prý večeřel během nějaké pochůzky mimo hrad. Stejně jako předchozího večera si však sedl ke stolu a povídal si se mnou, zatímco jsem jedl.

Po večeri jsem si tak jako předešlého dne zapálil doutník a hrabě se mnou zůstal, rozprávěl a hodinu za hodinou mi pokládal otázky týkající se všech myslitelných témat. Tušil jsem, že bude velmi pozdě, ale nic jsem neřekl; cítil jsem povinnost po všech stránkách vyhovět přáním svého hostitele. Nebyl jsem ospalý, vydatný spánek minulé noci mě posílil, ale volky nevolky jsem ucítil pronikavý chlad, který člověka přepadne za svítání – to nakonec věští podobnou změnu, jako když příliv přechází v odliv. Říká se, že lidé blízko smrti obvykle umírají s příchodem jitra, anebo právě ve chvíli, kdy příliv střídá odliv. Každý, kdo někdy v okamžiku únavy, v místě či situaci, kterou v tu chvíli nemohl opustit, zakusil tuto změnu v ovzduší, tomu jistě uvěří. Zčistajasna jsme zaslechli kohoutí kokrhání, které s nadpřirozenou pronikavostí prořízlo jasný ranní vzduch. Hrabě Drákula vyskočil na nohy a vykřikl:

„Ale! Máme tu zase ráno! Je ode mě bezohledné, že jsem vás držel tak dlouho vzhůru. Musíte si dát záležet, aby naše rozhovory o mé nové domovině, drahé Anglii, byly méně zajímavé a já nezapomněl, jak rychle čas letí.“ Potom se zdvořile uklonil a kvapně odešel.

Šel jsem k sobě do pokoje a roztáhl závěsy, ale moc k vidění toho nebylo. Moje okno se otevíralo na nádvoří a přede mnou

se prostírala jen hřejivá šed' procitající oblohy. Proto jsem závěsy znovu zatáhl a nyní píšu o událostech uplynulého dne.

8. května. – Při psaní deníku se mě zmocnila obava, že věci popisuji příliš rozmáchle, nyní jsem však rád, že od samého začátku zabíhám do podrobností. Toto místo a všechno v něm je natolik podivné, že se chť nechtě cítím nesvůj. Přeju si, abych byl bezpečně mimo jeho zdi nebo abych sem nikdy ani nepřišel. Možná se na mně podepisuje všechno to nezvyklé ponocování, ale bojím se, že je za tím víc! Kdybych si mohl s někým promluvit, dalo by se to snést, jenže tu nikdo není. Hovořit můžu jedině s hrabětem, a ten...! Bojím se, že jsem jediná živá duše na tomto místě. Zkusím se vyjádřit věcně a jasně. Pomůže mi to zvládnout situaci. Také nesmím popustit uzdu své představivosti; pokud se to stane, jsem ztracený. Nyní tedy vyložím, jak si podle všeho stojím.

Po odchodu na kutě jsem spal jen několik hodin, a protože jsem cítil, že víc už toho nenaspím, vstal jsem. U okna jsem si pověsil zrcátko a zrovna se začínal holit. Vtom jsem na rameni ucítil něčí ruku a zaslechl hlas hraběte: „Dobré ráno.“ Lekl jsem se – překvapilo mě, že jsem ho neviděl, protože zrcátko odráželo celou místnost za mými zády. Při úleku jsem se trochu řízl, v tu chvíli jsem si toho nicméně nevšiml. Odpověděl jsem hraběti na pozdrav a otočil se zpátky k zrcátku, abych zjistil, jak jsem ho mohl přehlédnout. Tentokrát však nemohlo jít o klam; ten člověk stál přímo za mnou, viděl jsem ho, když jsem se ohlédl přes rameno. V zrcátku po něm však nebylo ani stopy! Sklíčko odráželo celou místnost za mnou, ale kromě mě už nikoho dalšího. To mě vykojilo a vzhledem ke všem dalším podivnostem, které jsem tu už zakusil, ve mně začal sílit onen neurčitý pocit znepokojení, jež se dostaví pokaždé, když je nablízku hrabě. Vtom jsem si všiml, že řezná rána na mé tváři krvácí, krev mi stékala po bradě. Odložil jsem břitvu a přitom se otočil, abych se podíval po nějaké náplasti. Když hrabě zahlédl můj obličej, v očích mu zaplála ďábelská

zuřivost a náhle vystřelil paži k mému hrdlu. Ucukl jsem se a on rukou zavadil o šňůru korálů se zavěšeným krucifixem. V ten okamžik se proměnil – jeho zuřivost se vytratila tak rychle, až jsem stěží dokázal uvěřit, že tu kdy byla.

„Dejte si pozor,“ varoval mě. „Dejte si pozor, abyste se neřízl. V této zemi je to nebezpečnější, než by si jeden myslel.“ Popadl zrcátko na holení a pokračoval: „A tahle ohavná věc to celé způsobilá. Je to odporná tretka, která rozněcuje lidskou marnivost. Pryč s ní!“ Potom jediným trhnutím své strašlivé ruky otevřel okno a zrcátko z něj vyhodil; rozbilo se na tisíc kusů o dlažbu nádvoří hluboko pod ním. Pak beze slova odešel. Je to velmi mrzuté, nemám ponětí, jak se teď budu holit, leda bych místo zrcátka použil víčko svých kapesních hodinek nebo dno holicí misky, která je naštěstí kovová.

Když jsem vešel do jídelny, na stole ležela snídaně, ale po hraběti nebylo ani stopy. A tak jsem se najedl o samotě. Je to podivné, ale ještě jsem hraběte neviděl jíst ani pít. Musí to být velmi zvláštní člověk! Po snídani jsem se vydal na malé výzvědy po hradě. Vystoupal jsem po schodišti a objevil komnatu obrácenou na jih. Byl odsud nádherný výhled a ze svého místa u okna jsem viděl do všech světových stran. Hrad stojí na samém okraji hrozivé propasti. Kámen vržený z okna by padal stovky metrů, aniž by do čehokoliv narazil! Všude kolem, kam až oko dohlédne, se rozkládá moře zelených vrcholků stromů, které občas protne hluboká trhлина či propast. Sem tam je vidět stříbřité nitě v místech, kde se skrz hluboké rokle a lesy klikatí řeky.

Na to, abych popsal všechnu tu krásu, jsem však příliš skleslý. Následně jsem totiž pokračoval v pátrání a našel jenom dveře; dveře, dveře, všude jsou dveře, všechny zavřené a zamčené na západku. Když pominu okna v hradních zdech, není tu jediný dostupný východ.

Hrad je učiněné vězení – a já jsem jeho zajatcem!

TŘETÍ KAPITOLA

DENÍK JONATHANA HARKERA – pokračování

Když jsem zjistil, že jsem na hradě uvězněný, zmocnil se mě jakýsi divý pocit. Zběsile jsem běhal po schodech nahoru a dolů, zkoušel každé dveře a vykukoval z každého okna, na které jsem narazil; přesvědčení o vlastní bezmocnosti však po chvíli přebilo všechno ostatní. Když se na tu chvíli dívám nyní o pár hodin později, přijde mi, že jsem nakrátko musel přijít o rozum, protože jsem se choval stejně jako krysa lapená do pasti. Jakmile mi však došlo, že jsem bezmocný, tiše jsem se posadil a stejně klidně jako u kterékoliv jiné události ve svém životě začal přemýšlet o nejlepším postupu. Dumám nad ním i nyní a zatím jsem nedospěl k definitivnímu závěru. Jistě vím jen jedno. Svěřovat se svými myšlenkami hraběti nemá cenu. Moc dobře ví, že jsem tu vězněm, a protože je za mé uvěznění osobně zodpovědný a má pro něj nepochybně své důvody, oklamal by mě ještě víc, pokud bych se mu svěřil. Tudíž mi nezbývá než postupovat následovně: co jsem zjistil a čeho se obávám, si nechám pro sebe a budu mít oči na stopkách. Buď mě jako malé dítě šálí mé vlastní strachy, anebo jsem skutečně v úzkých, a pokud běží o to druhé, musím vzít rozum pevně do hrsti, abych vyvázl.

Sotva jsem došel k tomuto závěru, zaslechl jsem bouchnout velkou vstupní bránu a bylo mi jasné, že hrabě je zpátky. Nezamířil přímo do knihovny, a tak jsem obezřetně vešel do svého

pokoje, kde jsem ho přistihl, jak mi stele postel. To bylo divné, ale jen se potvrdilo, co jsem si myslel celou dobu – že na hradě není žádné služebnictvo. A když jsem ho později škvírou mezi panty u dveří zahlédl, jak prostírá stůl v jídelně, byl jsem o tom přesvědčený. Jestli totiž vykonává veškerou práci určenou slu-
hům, je to jasný důkaz toho, že na hradě nežije už nikdo další. Dokonce i vozka, který mě sem přivezl, musel být ve skutečnosti hrabě. To je strašné pomyšlení, protože pokud se v tom nemý-
lím, jak dokázal utišit vlky pouze tím, že mlčky zvedl ruku? Proč o mně všichni ti lidé v Bystřici i v dostavníku měli takový strach? Proč mi dali růženec a později v dostavníku česnek, divokou růži, snítku jeřábu? Bůh žehnej té dobré, předobré ženě, která mi na krk zavěsila krucifix! Nacházím v něm útěchu a sílu, kdykoliv se ho dotknu. Je zvláštní, že předmět, na který mě naučili pohlížet s nelibostí jako na modlářskou tretku, je mi ve chvíli osamělosti a úskalí takovou oporou. Může za to jeho podstata, anebo je rů-
ženec jakási hmatatelná pomoc, jakýsi zprostředkovatel vzpomí-
nek na soucit a útěchu druhých lidí? Pokud se mi k tomu někdy naskytne příležitost, celé to prověřím a snad dojdou k nějakému závěru. Mezitím toho musím zjistit co nejvíc o hraběti Dráku-
lovi, protože pak možná pochopím, o co tady kráčí. Dnes večer by mohl mluvit o sobě, pokud stočím konverzaci tím směrem. Musím však jednat velmi opatrně, abych v něm neprobudil po-
dezření.

Půlnoc. – Vedli jsme s hrabětem dlouhý rozhovor. Položil jsem mu několik otázek o dějinách Transylvánie a on se pro to téma mimořádně nadchl. Když rozprávěl o věcech a lidech, zvlášť pak o bitvách, znělo to, jako by se s nimi setkal osobně nebo je osob-
ně zažil. To následně vysvětlil tím, že pro bojara je pýcha jeho rodu a jména jeho vlastní pýchou, jejich sláva jeho slávou, jejich osud jeho osudem. Kdykoliv vyprávěl o svém rodu, vždycky říkal „my“ a mluvil prakticky v množném čísle, jako by hovořil král.

Rád bych všechno zapsal slovo od slova, protože jeho výklad mě fascinoval. Přišlo mi, jako by v sobě nesl dějiny celé téhle země. Drákulovo nadšení neustále sílilo, přecházel po místnosti, tahal se za hustý bílý knír a pevně svíral všechno, co mu padlo pod ruku, jako by chtěl daný předmět rozdrtit pouhou silou. Jednu pasáž se tu pokusím přepsat co nejpřesněji, protože svým způsobem vypráví příběh jeho rodu.

„My Sékelové jsme právem hrdí, protože v našich žilách koluje krev nejednoho statečného lidu, který bojoval jako lev, aby se domohl šlechtického postavení. Ugrický kmen sem, do víru evropských ras, z Islandu přinesl bojovného ducha, jímž ho obdařili Ódin a Thór a který tamní berserkové, když udeřili na břehy Evropy a ano, také Asie a Afriky, uplatňovali s tak nemilosrdným zápalem, až si lidé mysleli, že na ně zaútočili samotní vlkodlaci. Po svém příchodu narazili na Huny, jejichž bojechtivá zuřivost sežehla zemi jako živoucí plamen; skomírající národy věřily, že kočovníkům v žilách koluje krev dávných čarodějnic, které se po svém vyhnání ze Skýtie pářily s ďábly v poušti. Hlupáci, hlupáci! Jaký ďábel nebo čarodějnice kdy dosáhl velikosti slavného Attily, jehož krev koluje v těchto žilách?“ Zvedl paže. „Je snad div, že jsme byli rodem dobyvatelů, že jsme byli hrdí, že když tisíce Maďarů, Lombardů, Avarů, Bulharů či Turků proudily na naše hranice, my je odrazili? Je snad zvláštní, že když se Arpád a jeho legie přehnali přes maďarskou otčinu a dospěli k hranicím, našli tu nás a zjistili, že Karpatská kotlina už byla obsazena? A že když se maďarská povodeň převalila na východ, vítězští Maďaři Sékely označili za své pokrevní bratry a na celá staletí nám svěřili stráž nad hranicemi s Tureckem? Ano a víc než to – vzali jsme na sebe nekončící povinnost pohraničníků, protože jak říkají Turci, vody spí, ale nepřítel nespí nikdy.‘ A kdo mezi čtyřmi národy ochotněji než my přijal ‚krvavý meč‘ nebo na jeho bojechtivé volání rychleji přispěchal pod královskou zástavu? Kdy byla odčiněna

velká hanba mého národa, hanba po porážce u Kosova, kdy vlajky Valachů a Maďarů utonuly pod tureckým půlměsícem? Kdo jiný než vojvoda z mého rodu překročil Dunaj a porazil Turka na jeho vlastním území? To byl pravý Drákula! Běda, jeho vlastní nehodný bratr, poté, co hrdina padl, zaprodal svůj lid Turkům a uvalil na něj hanbu otroctví! Ale copak právě tento hrdinný Drákula nepodnítil jiného svého soukmenovce, který v pozdějších dobách opakovaně vedl své vojsko přes velkou řeku do turecké země, a když ho odrazili, přicházel zas a znovu, ačkoliv se z krvavého bitevního pole vracel sám, protože jeho voje byly pobity – věděl totiž, že jedině on dokáže nakonec zvítězit! Prý to byl sobec. Pche! K čemu jsou venkované bez vůdce? Jak dopadne válka bez rozumu a srdce, které by ji vedly? My z Drákulovy krve opět stanuli v jejich čele, když jsme ze sebe po bitvě u Moháče setřáslí maďarské jho, neboť náš duch by nestrpěl nesvobodu. Ach, mladíku, Sékelové, v jejichž srdci tepe krev, důvtip a bojechtivost Drákuly, se pyšní minulostí, o které si takoví Habsburkové nebo Romanovci, rostoucí jako houby po dešti, mohou nechat jenom zdát. Válečné dny máme za sebou. Krev je v dnešní době hanebného míru mimořádně vzácná a sláva mocných rodů se ozývá jen v bájných vyprávěních.“

Tou dobou už bylo nad ránem a my se odebrali na lože. (Pozn.: tento deník hrozivým způsobem připomíná začátek *Tisíce a jedné noci*, kde také všechno končí s kohoutím zakokrháním – anebo scéný s duchem Hamletova otce.)

12. května. – Nejprve vyložím fakta, holá, knihami a čísly potvrzená, ničím nezveličená fakta, která jsou zcela nezpochybnitelná. Nesmím je zaměnit za prožitky; ty jsou nutně založené na mém vlastním pozorování či vzpomínkách na něj. Když za mnou hrabě minulý večer přišel, začal se mě vyptávat na právní záležitosti a také provoz jistého druhu podnikání. Den jsem strávil únavným čtením knih, a jednoduše proto, abych zaměstnal

mysl, jsem zároveň uvažoval nad některými z otázek, na které se mě ptali při advokátských zkouškách v Londýně. Drákulovy dotazy vykazovaly jistou systematickosti a já se je tu pokusím vyspat postupně tak, jak mi je pokládal. V budoucnu by mi to mohlo být k užitku.

Nejprve se mě zeptal, zda může mít člověk v Anglii dva nebo více právních zástupců. Odpověděl jsem, že jich může mít třeba deset, pokud bude chtít, ale že by nebylo moudré najmout si pro konkrétní zakázku více než jednoho právníka vzhledem k tomu, že klientovým jménem může naráz jednat pouze jedna osoba a jistě by nebylo v jeho zájmu, kdyby zástupce uprostřed zakázky měnil. To hrabě zjevně bezvýhradně pochopil a následně se mě zeptal, zda lze v praxi očekávat nějaké potíže, pokud by dejme tomu najal jednoho člověka, který by dohlížel na jeho bankovní záležitosti, a pak jiného, jenž by se staral o lodní přepravu v případě, že by klient potřeboval lokální pomoc v místě daleko od rezidence svého finančního právníka. Poprosil jsem ho, jestli by danou situaci mohl popsat o něco podrobněji, abych mu neposkytl zavádějící informace, a hrabě to rozvedl:

„Dám vám příklad. Náš společný přítel pan Peter Hawkins pro mě zpoza stínů vaší krásné katedrály v Exeteru, který leží daleko od Londýna, vaším prostřednictvím koupí londýnskou nemovitost. Výborně! A nyní mi dovoluji mluvit upřímně, pokud by vám snad připadalo divné, že jsem vyhledal služby právníka sídlícího tak daleko od hlavního města, a ne někoho místního. Chtěl jsem, aby měl dotyčný na zřeteli výhradně mé vlastní tužby; a protože londýnský právník by mohl sledovat i své zájmy nebo zájmy nějakého svého přítele, rozhodl jsem se zalovit ve vzdálenějších vodách a najít si zprostředkovatele, který by jednal výlučně pro mé dobro. Nyní předpokládejme, že někdo jako já, kdo musí vyřídít tolik obchodních záležitostí, potřebuje odeslat zásilku například do Newcastle, Durhamu, Harwicke nebo Doveru – nebylo

by snazší celou záležitost svěřit někomu v daných přístavech?“ Odpověděl jsem, že by to nepochybně bylo nejjednodušší, ale že my právníci máme systém, v rámci kterého se navzájem zastupujeme, takže lokální záležitost je možné vyřešit na místě v souladu s pokyny libovolného právního zástupce. Tudíž stačí, aby se klient svěřil do péče jediného člověka, a jeho přání budou bez dalších obtíží vyplněna.

„O všem bych ale směl rozhodovat sám, vidíte?“ zeptal se.

„Jistě,“ odpověděl jsem. „Tak to často dělají podnikatelé, když nechtějí, aby o jejich záležitostech věděl někdo další.“

„Výborně!“ zvolal a potom se mě začal ptát, jak vypravit zásilku, jaké formuláře je třeba projít a jaké, v konečném důsledku zamezitelné potíže by mohly nastat. Na všechno jsem mu odpověděl dle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Hrabě ve mně zanechal jednoznačný dojem, že by z něj byl perfektní advokát; neexistovala jediná věc, na niž by nepomyslel nebo ji nepředvídal. Na člověka, který nikdy nebyl v Anglii ani se zjevně nijak zvlášť nevěnoval podnikání, vynikal pozoruhodnými znalostmi a bystrostí. Když ukojil svou zvědavost ohledně výše zmíněných témat a já si všechno dle možností potvrdil v dostupných knihách, zničehonic se postavil a zeptal se:

„Napsal jste od té doby, co jste odeslal ten první dopis, drahému Peteru Hawkinsovi nebo někomu dalšímu?“ S jistou trpkostí v srdci jsem odpověděl, že nikoliv – ještě jsem neměl příležitost nějaký dopis poslat.

„Tak ho napište nyní, mladíku,“ řekl a položil mi těžkou ruku na rameno. „Napište našemu příteli či komukoliv jinému a oznamte jim, buďte tak laskav, že u mě zůstanete ještě měsíc.“

„To chcete, abych tu zůstal tak dlouho?“ vyhrkl jsem se, protože mě z toho pomyšlení zamrazilo.

„Velmi si to přeji a s odmítnutím se nespokojím. Když to váš pán, nebo zaměstnavatel, řekne mu, jak chcete, zařídí tak, aby

někdo přijel místo něj, dohodli jsme se pouze na tom, že mým přáním bude vyhověno. Na časovém rozpětí jsme se nedomluvíli. Nemám pravdu?“

Nezbylo mi než se zdvořilou úklonou přijmout. Šlo o zájem pana Hawkinse, nikoliv můj, a tak jsem musel myslet na něj, a ne na sebe; navíc zatímco Drákula mluvil, něco v jeho očích i vzezření mi připomnělo, že jsem tu vězněm, a i kdybych chtěl, stejně bych neměl na výběr. Hrabě v mé úkloně a ustarané tváři spatřil svůj triumf a mistrovství a hned jich využil, byť svým typicky uhlazeným způsobem, který nepřipouštěl odpor.

„Žádám vás, přáteli, abyste ve svých dopisech probíral jen a pouze obchod. Vaše blízké určitě potěší, že jste v pořádku a nemůžete se dočkat, až se s nimi zase shledáte. Nemám pravdu?“ Zatímco hovořil, podal mi tři poznámkové listy a tři obálky. Ty byly z toho nejtenčího cizího papíru, a když jsem pohlédl nejprve na ně a pak na hraběte, jenž kroutil ústa v mírném úsměvu a špičky mu přečnívaly přes rudý spodní ret, pochopil jsem to stejně jasně, jako by mi to oznámil: měl bych si dát pozor na to, co píšu, protože si má slova bude moct přečíst. Proto jsem se rozhodl, že prozatím napíšu jen formální list, ale zároveň potají vyhotovím plnohodnotný dopis panu Hawkinsovi a Mině – té jsem mohl psát těsnopisem, což by hraběte, pokud by se ke vzkazu dostal, určitě zmátlo. Když jsem dokončil dva oficiální dopisy, mlčky jsem se posadil s knihou; hrabě mezitím napsal několik vzkazů, přičemž párkrát nahlédl do nějakých knih na stole. Potom vzal mé dva dopisy, přidal je ke svým vlastním a odložil pero. Jakmile se za ním zavřely dveře, sklonil jsem se nad psaními ležícími na stole rubem vzhůru. Neměl jsem v tom ohledu žádné výčitky svědomí, za daných okolností jsem cítil, že se musím chránit, jak jen to bude možné.

Jeden dopis byl adresovaný jistému Samueli F. Billingtonovi, adresou na Crescent 7, Whitby, druhý Herr Leutnerovi ve Varně.

Třetí směřoval do Coutts & spol. v Londýně a čtvrtý za bankéři firmy Klopstock & Billreuth v Budapešti. Druhý a čtvrtý dopis byl nezapečetěný. Právě jsem se na ně chystal podívat, když vtom se pohnula klika od dveří. Rychle jsem se zanořil zpátky do křesla a jen tak tak stihl znovu otevřít knihu, když do místnosti vstoupil hrabě s dalším dopisem k v ruce. Sebral psaní na stole, pečlivě je opatřil známkami, načež se obrátil ke mně:

„Snad mě omluvíte, ale dnes večer ještě musím vyřídit nějaké osobní záležitosti. Doufám, že vám zatím nebude nic chybět.“ U dveří se ještě otočil a po chvíli mlčení dodal:

„Dovolte, ať vám udělím jednu radu, můj mladý příteli. Ne, dovolte, ať vás s veškerou vážností varuji: pokud opustíte tyto pokoje, v žádném případě neuléhejte v jiné části hradu. Je prastará, ukrývá v sobě mnoho vzpomínek a na ty, kdo spí neuvážlivě, čekají zlé sny. Vezměte si mé varování k srdci! Pokud nyní nebo kdykoliv jindy ucítíte, že vás zmáhá spánek, pospěšte si do vlastní ložnice nebo sem do těchto komnat, kde můžete spočinout bezpečně. Jestli však nebudete obezřetný, potom –“ Svou řeč zakončil strašlivým gestem; pohnul totiž rukama, jako by něco ždímal. Bylo mi jasné, co má na mysli. Pochyboval jsem jedině o tom, zda mohl být nějaký sen horší než ta nadpřirozená děsivá síť spředená z temnoty a tajemství, která se kolem mě očividně stahovala.

Později. – Má poslední slova se potvrdila, ale tentokrát už není o čem pochybovat. Bez obav usnu jedině tam, kde se nenachází hrabě. Do hlavy své postele jsem umístil krucifix – přijde mi, že se mi potom nic zlého nezdá – a tam také zůstane.

Když hrabě odešel, odebral jsem se do svého pokoje. Chvilí jsem počkal, a když už jsem neslyšel ani šustnutí, vydal jsem se po velkém kamenném schodišti do míst, odkud byl výhled na jih. Rozlehlá, byť nedostupná krajina skýtala v porovnání se stísněnou temnotou hradního nádvoří jistý pocit svobody. Při pohledu

na dvůr jsem cítil, že jsem tu skutečně ve vězení, a přestože panovala noc, zachtělo se mi doušku čerstvého vzduchu. To ponocování se na mně začíná podepisovat. Drásá mi to nervy. Lekám se vlastního stínu, ustavičně mě napadají děsivé představy. A Bůh ví, že na tomhle prokletém místě jsou mé strachy opodstatněné! Přehlédl jsem onu krásnou široširou krajinu, která se koupala v jemně žlutém měsíčním svitu, takže byla jasná téměř jako za dne. Vzdálené kopce se v měkkém světle slily v jedno, v sametové temnotě údolí a roklí se převalovaly stíny. Pouhý pohled na tu krásu jako by mi zvedl náladu; s každým nádechem jsem do sebe nasával klid a útěchu. Jak jsem se vykláněl z okna, mou pozornost upoutal jakýsi pohyb o patro níž, trochu nalevo ode mě, kde jsem podle hradního uspořádání pokojů tušil okna Drákulových komnat. Okno, u něhož jsem stál, bylo vysoké, vsazené hluboko v hradní zdi a rozdělené kamenným sloupkem, a přestože neslo stopy drsného počasí, stále bylo neporušené. Po skleněné tabuli však dávno nebylo ani stopy. Schoval jsem se za kamenné zdivo a obezřetně vyhlédl ven.

Hrabě vystrkoval hlavu z okna. Do tváře jsem mu neviděl, poznal jsem ho však podle klenutí jeho krku a pohybu zad i paží. V žádném případě jsem si nemohl splést jeho ruce, které jsem si při tolika příležitostech důkladně prohlédl. Zprvu mě to zaujalo a do jisté míry pobavilo – je úžasné, jakých maličkostí si vězněný člověk všímá. Moje pocity se však rázem proměnily v odpor a hrůzu, když jsem spatřil, že se hrabě postupně celý vysunuje z okna a následně nad onou strašlivou propastí plazí po hradní zdi *hlavou dolů* a jeho plášť kolem něj vlaje jako obrovská křídla. Nejdřív jsem nemohl věřit vlastním očím. Myslel jsem, že jde o klam vyvolaný měsíčním světlem, o nějaký prazvláštní jev způsobený stínem, ale jak jsem se díval dál, začalo být zřejmé, že mě smysly nešálí. Jasně jsem viděl, jak Drákulovy prsty na rukou i na nohou svírají škvíry mezi kameny, z nichž se pod nápořem

let vydrolila malta, jak využívají každého výstupku a nerovnosti a hrabě se plazí dolů pozoruhodnou rychlostí podobně jako ještěrka lezoucí po zdi.

Co je to za člověka, anebo spíš za stvoření podobné člověku? Cítím, jak mě zaplavuje hrůza z tohoto místa, svírá mě strach, strašlivý strach a nemám šanci uniknout. Obklopují mě děsy, na něž se ani neodvažuji pomyslet...

15. května. – Znovu jsem viděl, jak hrabě po ještěrčím způsobu vylézá z okna. Pohyboval se po zdi úhlopříčně směrem dolů, asi třicet metrů a výrazně směrem vlevo. Následně vklouzl do nějaké díry nebo snad okna. Jakmile jeho hlava zmizela, vyklonil jsem se ven ve snaze zahlédnout něco víc, avšak marně. Vzdálenost mezi námi byla příliš velká, aby mi umožnila vhodný úhel pohledu. Věděl jsem, že hrabě opustil hrad, a řekl jsem si, že využiji příležitosti a pustím se do důkladnějšího průzkumu, než jakého jsem se dosud odvážil. Vrátil jsem se k sobě do pokoje, vzal lampu a pak vyzkoušel všechny dostupné dveře. Dle očekávání byly zamčené a zámky na nich se zdály poměrně nové. Sešel jsem po kamenném schodišti do haly, kam jsem vstoupil oné první noci. Zjistil jsem, že západky se dají snadno otevřít, stejně jako mohutné řetězy, ale dveře byly zamčené a po klíči nikde ani stopy! Pomyslel jsem si, že určitě bude v Drákulově pokoji. Musím se porozhlédnout, jestli dveře jeho komnaty nezůstaly otevřené, abych se klíče zmocnil a uprchl. Pokračoval jsem v průzkumu a důkladně prověřil několik schodišť a chodeb a zkusil dveře, které se v nich nacházely. Jeden či dva malé pokoje poblíž vstupní haly byly odemčené, ale kromě starého nábytku zaprášeného věkem a prožraného od molů v nich nebylo nic k vidění. Na vrcholu schodiště jsem však nakonec objevil dveře, které ačkoliv se zdály zamčené, se pod tlakem mírně pootevřely. Opřel jsem se do nich o něco razantněji a zjistil, že odpor nekladou kvůli tomu, že by byly zamčené, ale protože panty poklesly a těžká dřevěná deska teď spočívá na